

Ventura-Brossa

Bea Cabezas

El Saló Tinell del Museu d'Història de Barcelona acull l'exposició 'Tresors gràfics' fins el 28 de febrer.

OPINIO

11

Que surtin, però que callin

Salvador Cot

13

Estapé respon

Fàbia Estapé i Toni Canís

13

Diccionari del 99

Albert Closas

15

La València de les...

Francesc Bayarri

16

L'elefant d'Ulisses

Martí Domínguez

17

L'autodeterminació no fa...

Fèlix Martí

18

Imatges

Ramon Barnils

La festa en pau

J.J. Pérez Benlloch

Mallorca

Rau Viciano

19

Mercadeig postsoviètic

Ulibert Ferrí

Passy

Xavier Vinader

71

Aprendre a escriure

Isabel Clara Simó

82

De Vicent Ventura

Joan Francesc Mira

Els últims dies del 98 han estat especialment tristos a causa de les morts inesperades de Vicent Ventura i Joan Brossa. Dos personatges amb majúscules, singulars i incomparables, però amb un tret en comú: la seua coherència cívica i la trajectòria de servei al país i a la cultura. Temps hi haurà per a homenatges, que seran de justícia, però segurament la manera més digna d'honorar-los és que les avantguardes socials, polítiques i artístiques del país els tinguen en el futur com a punts de referència.

En el cas de Vicent Ventura, almenys, aquest era el sentiment d'una bona part de les persones que van ser presents en el comiat del periodista i polític castellonenc, el passat 26 de desembre al cementiri general de València. Allà hi havia una bona part de la societat civil del País Valencià, ciutadans d'aquells que des de la cultura, el lliure exercici de la llibertat d'expressió o la política, reconeixen en la trajectòria vital i professional de Ventura tot un símbol dels valors democràtics i de l'obsessió per un país més lliure i reconciliat amb la seua història i cultura.

No podia haver estat de cap altra manera. Sense Ventura, sense notables de la seua dimensió personal, difícilment hi hauria hagut lloc en aquest present per a la democràcia, l'europeisme o l'autogovern. Una constatació que les institucions valencianes governades pel Partit Popular han ignorat, més que menyspreat. Només així s'explica l'absèn-

cia dels consellers de l'actual govern valencià en l'acte del dia 26. Cap d'ells no hi va anar.

Ni tans sols les paraules de tràmit –més que de protocol– del conseller de Cultura, Francesc Camps (“*desde la discrepancia, siento mucho como demócrata la muerte de otro demócrata*”), eximeixen el PP valencià d'haver comès una altra irresponsabilitat política i moral. I és que per a dir segons què més val callar. Que el màxim responsable de la política cultural al País Valencià es limite a recordar “la discrepancia” en una situació com aquesta és, com a mínim, insuficient, sobretot perquè la discrepancia és tan òbvia en democràcia com l'aigua en la pluja. Que qualifique Ventura de demòcrata continua essent insuficient.

Perquè, insistim, sense els afanys de gent com Vicent Ventura –i els de tota una generació d'intel·lectuals i polítics que ens ha deixat els darrers anys–, difícilment els membres del PP es trobarien a hores d'ara exercint la legítima representació del poble.

Afortunadament, d'una manera o altra, Vicent Ventura va rebre en vida el reconeixement dels sectors més compromesos de la societat. Igualment, a Joan Brossa –a qui dedicarem una informació especial la setmana que ve– també li va arribar, en vida, un reconeixement públic que la seua preciosa heterodòxia va retardar massa temps. A tots dos, moltes gràcies.

(Informació, pp. 9, 40, 41, 42 i 43)

Eleccions

En el moment de tancar aquesta edició, el president de la Generalitat de Catalunya anuncia la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya per a la tardor vinent. Es revela, per tant, una incògnita que ha condicionat fins a nivells grotescos la vida política catalana.

Per tant, la primera cita de l'any amb les urnes seran els comicis municipals, autonòmics –tret de Catalunya– i europeus del 13 de juny. És a dir, les cartes ja estan repartides, però és desitjable que el joc polític no impedisca als càrrecs públics de fer la feina pendent.